

Opět ve Francii – tentokrát bez Aleše

Den první

Pravidelní návštěvníci našich stránek si možná vzpomenou, že loni před vánočními jsme s Alešem byli na 3-denní cestě do Francie. Z Prahy jsme letěli do Paříže, odtud pak cestovali rychlíkem TGV do Nantes v Bretani, pak jsme se tramvají a autobusem přesunuli do Carquefou, kde je evropské vedení firmy Magellan Professional. Takže jsem měl cestičku už trochu prošlapanou, až na drobné detaily: mým cílem byla tentokrát malá obec v Bretani, která se jmenuje Langon a je poblíž městečka Redon. Zde se nachází firma TES, která je evropským logistickým, servisním a výrobním centrem Magellan Professional. Mým úkolem zde bylo přesvědčit vedení TES, že některé opravy přístrojů ProMark 500 jsme schopni zajistit sami v Pardubicích a několik dalších přístrojů předat k opravě či výměně. Odlétal jsem z Prahy v úterý odpoledne se společností SkyEurope. Odlet byl opožděn pouze o půl hodiny, což bylo příjemné překvapení, předpokládal jsem horší scénář. Navíc jsem si mohl vybrat místo u okna, a protože byl slunečný den, tak jsem se těšil, že aspoň uvidím kus světa. Měl štěstí i v tom, že obě moje zavazadla - tedy jak tmavomodrý batůžek Magellan (do něhož se nám podařilo naladovat 6 GPS přijímačů a jeden napájecí), tak i kufrík s osobními věcmi, byla uznána coby palubní. Tudíž jsem si je mohl vzít s sebou a nemusel pak čekat, než mi je někdo z letadla vyloží, a pak někam po dopravníku pošle. S nosem většinou nalepeným na plexiskle okénka, jsem pak téměř celou cestu pozoroval tu krásu pod námi a co chvíli mačkal spoušť fotoaparátu. Těch snímků jsem pořídil 38, ale ty vám tady všechny ukázat nemohu, tak jenom pár z nich:

Tak tady jsme někde na západ od Prahy těsně po startu.

Zde se na chvíli objevily tyto půvabné beránky.

„Letadlo letí nad řekou, před cestou má cestu dalekou. Loď po něm zdá se maličká jak papírová lodička“. Tak tuhleto říkanku na písmenko L mě naučili v první třídě. Tady už je ale naše letadlo někde nad Francií, takže naše cesta teď už daleká nebude. Ale i v Německu jsme letěli přes řeky s lodní dopravou.

Teď už výrazně klesáme nad přistávací dráhu v Orly, těsně před náběžnou hranou levého křídla Boeingu 737 třeba poznáte dvě pařížské dominanty – šedou Eiffelovku, na které jsme už s Alešem byli kdysi dávno, a 200 m vysoký mrakodrap na Montparnasse (ten je výrazně tmavší, ale v dolní části zakrytý nějakou nižší bílou budovou) na kterém jsme byli loni v provincii.

A tohle už je asi jenom chvilku před dosednutím.

Tož jsem ve Francii a odkázán na komunikaci v angličtině. A jak mi to s ní půjde, jsem si vyzkoušel hned. Vedle mě seděly dvě Francouzky, výrazně mladší než já a (jak jinak) opravdu šarmantní. „Excuse me, do you speak English?“ – „No.“ (Nesmím se nechat odradit.) „Of course you do! You understood my question!“ – „Oh, just a little!“ (A je to jasný, jen do nich!) Nakonec se rozpovídaly docela hezky, a poradily mi, ať z Orly nejedu do středu Paříže vláčkem, který se jmenuje Orly Val, ale mnohem levnějším autobusem, který jede ke stanicí metra Denfert Rocherau, odkud je to na nádraží Montparnasse už jenom kousek. Tak jsem jim poděkoval a pochválil jsem jejich skvělou angličtinu. V Orly busu jsem se posadil vedle pána, který se napřed rovněž zdráhal mluvit anglicky. Pak se ale také plyně rozhovořil: že mu horko nevádí, protože až do svých 11 let pobýval s rodiči na ostrově Reunion v Indickém oceánu. Také mi ukazoval budovu, ve které pracuje pro Air France a říkal, že Air France do dvou let přenechá všechny lety v Evropě nízkonákladovým aeroliniím, jako je SkyEurope, a soustředí se pouze na lety do zámoří. No a pak mě na Denfert Rocherau ukázal, kde se kupují lístky do metra a kudy se jde na jeho fialovou linku. Poděkoval jsem mu a pak jsme se rozloučili. Lístek jsem si koupil správně, ale na fialovou linku jsem netrefil. Teprve na druhé stanici (Luxembourg) jsem poznal, že jsem na zelené lince. „Ajajaj! Co když mi ujede TGV!“ Francouzky ve vozu metra mi doporučovaly, ať jedu dál a pak přestoupím na jinou linku, já jsem se ale rozhodl vrátit se na Denfert-Rocherau a tam už najít tu správnou linku, která jede na nádraží Montparnasse. Na druhý pokus jsem se trefil, ale zda stihnu odjezd TGV už bylo značně nejisté. Na nádraží jsem nakonec dorazil včas, vlak do Rennes odjíždějící v 18:00 tam však byl uveden pouze na překlápěcí ceduli inzerující, že má i jídelní vůz, ale nikde nebylo uvedeno nástupiště, ze kterého by měl odjet.

Nakonec se tam objevilo, že odjede z nástupiště 9 a já jsem se už pak jenom soustředil na to, abych vlezl do správného vozu na rezervované sedadlo. To se mi podařilo a my jsme pak odjeli s 25 minutovým zpožděním. Protože v Rennes jsem měl mít jenom 15 minut času na přestup do osobního vlaku do Redonu, v němž jsem měl rezervovaný hotel, tak jsem doufal, že rychlovlak zpoždění dožene. Ale nic tomu nenasvědčovalo. Navíc, když přišel průvodčí a já jsem mu ukázal papír potvrzující rezervaci přes internet, tak se mu nelíbila. Kroutil nad ní hlavou a odešel s ní pryč. Za chvilku přišel s druhým průvodčím, který uměl anglicky lépe. Ten mi sdělil, že nemám platnou jízdenku, ale pouze rezervaci. „Pane jo! Tak teď mě na nejbližší zastávce předají policii?“ Naštěstí to nebylo tak zlé. Prodal mi jízdenku za stejnou cenu, kterou jsem měl už zaplatit v nějakém automatu na Montparnassu. Když jsem se ho ptal na přípoj v Rennes do Redonu, tak mě ubezpečil, že mi jistě neujede. A opravdu neujel. Protože jel po stejné koleji jako náš zpožděný rychlovlak, takže na něj počkat musel. V Redonu jsem věděl, že z nádraží do hotelu musím jít kousek po ulici rovnoběžné s kolejemi, po kterých jsem přijel, na kruhovém objezdu se dát doprava, trať podejít a odtud už to mám k hotelu jenom kousek. Přesto jsem ten hotel nikde neviděl. Tak jsem se rozhodl přezkoušet z angličtiny redonáka, který přicházel proti mně: „Otel Asther? In tis street? Are you sure?“ – nevěřicně kroutil hlavou.

Nakonec jsem si ověřil, že cestou proti mně kolem něho projít musel. Byl asi 50 metrů od nás, ale většími písmeny na něm bylo jenom Hotel a Inn, pak dvě hvězdičky a pak docela malinkými písmeny Asther. Tož jsem byl doma, ve svém domově na příští dvě noci. Recepční byla milá, anglicky uměla, pokoj ve druhém patře m i vyhovoval. Později jsem zjistil, že ani kolem 23. hodiny v uličce kolmé na tu, v níž byl můj hotel, noční život neutichá. U stolků na ulici před kavárnou se bavilo pár redonáků tmavé pleti. Tak jsem vypnul blesk fotopřístroje a noční uličku s kavárnou v popředí a s věží kostela o 150 metrů dál si vyfotil (1070). Pak už jsem šel spát.

Den druhý

Probudil jsem přibližně v čase, jak jsem zvyklý z domova. Ale co to? Venku ještě svítí pouliční lampy. Dívám se na hodinky: něco po půl sedmé. „Co se děje? Jdou mi špatně?“ Pak jsem si to uvědomil: jsem ve stejném časovém pásmu jako v Pardubicích, ale o více než 17 stupňů na západ. Tohle nás překvapilo s Alešem už před více než 8 lety, když jsme koncem ledna dorazili do Francie na naše první distributorské setkání pro nás tehdy nové značky Thales. Před osmou hodinou ranní tam byla všude ještě tma. Tady, po půli srpna v Redonu, se o půl sedmé pomalu rozednívá. Na východě obloha růžoví a podívejte se, tamhle nad druhým komínem zleva krásně září Jitřenka! Slibný začátek nového dne, který celý strávím v Bretani! No, není to krása? Po snídani jsem požádal recepční, ať mi zavolá taxika. Kdyby mohl být po mém, půjčil bych si kolo a do 20 km vzdáleného Langonu bych se přepravil ekologicky. Ale to jsem měl výslovně zapovězeno. Asi si šéfové mysleli: „Přece jenom už má důchodový věk, co když se nám tam s gps-kama za milión korun v ruksaku někde rozplácne!“ Takže

jsem před hotelem čekal na taxík, s tím tmavomodrým ruksáčkem v ruce. Mladý taxikář se jmenoval Max, byl synem majitele firmy, ale anglicky s ním šlo konverzovat velice bídňě. Do Langonu mě dovezl za 36,- Euro. (Kolo od dotované firmy Bicloo bych mohl mít za 4 Eura na celý den.) Když mě asi uviděl, jak se vyhrabávám z auta, přišel mi naproti člověk v bílém plášti. Yann, s nímž jsem si nejvíc před cestou korespondoval, který v TES centru administrativně ošetřuje veškeré opravy GPS přístrojů. Pozval mě dál a představil mě dalším spolupracovníkům. Hlavně Fabriceovi, který mě měl naučit, jak se opravuje ProMark500. Ostatní přístroje, které jsem přivezl, předal příslušným lidem. Fabrice se mi líbil na první pohled, byl velice ochotný a přátelský, navíc mluvil anglicky velice slušně.

V pozadí Yann, v popředí Stephane,

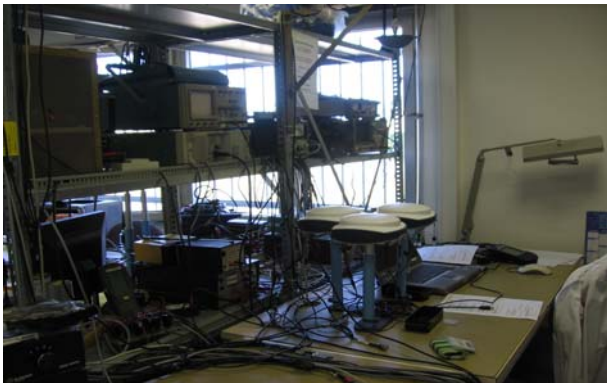
Tady je jeden poničený PM500, který jsme spolu měli opravit. A tak jsme se do toho pustili. Po dopolední kávě, si nekuřáci šli užít ven dopoledního sluníčka, kuřáci navíc jednu cigaretu.

A tady jsou zleva doprava: Fabrice, Yann, Stephane, Sylvia, Michel a Claude. Pak jsme se zase vrátili do laboratoře. Na oběd jsem jel s Fabricem a Yannem do asi 2 km vzdálené restaurace u železničního přejezdu. Chlapci mi tvrdili, že kolem jezdí TGV. Tak jsem si říkal, že ho nesmím prošvihnout, až pojede kolem. A podívejte se, jak to dopadlo: Spoušť jsem stisknul správně, ale Cannon A510, pokud už má slabší baterky, někdy neotevře pořádně kryt objektivu. A to byl právě tento případ. Když jsem si fotil hochy při předkrmu (ten jsem si nedal), natahoval se Fabrice po karafě s vínem rose, jako že ji schová, aby nebyli kompromitováni. K obědu jsme pak měli filé z baracudy s rýží a zeleninou, kterou jsem ani neznal, pak i skvělý desert a bylo to vynikající. Tu karafu vína jsme ale ani nedopili. Po návratu na pracoviště si šli dát hoši zase kávu, já jsem mezitím pořídil dva snímky z liduprázdné laboratoře.

Toto je pracoviště Michela, některé přístroje či antény byste mohli poznat. Ty dva tmavožluté přístroje jsou dvoufrekvenční DNSP, které v ČR snad ani nejsou.

A tady je pracoviště, které jsem tento den sdílel s Fabricem. Ta polokoule u stropu, ke které vede koaxiální kabel je zářič, který uvnitř místnosti šíří GPS signál na 3 ProMarky 500 pod ním. Dva z nich jsou ty moje od zákazníků z ČR, ten třetí je jako referenční. Pak jsem šel pořídít ještě pár snímků ven.

Ta budova naproti, na jejíž střeše se ježí spousta GPS antén, kolem pouliční lampy vlevo od zajímavě tvarovaného betonového sloupu vedení VN, je místo, kde se vyrábějí ProMarky 500, dále přijímače ProFlex a veškeré OEM desky z produkce ProMagellanGPS. PM3, MMCX a MM6 se vyrábějí v Číně.

A toto jsou GPS antény na střeše naší budovy, je jich tam také dost a jsou vidět lépe než na té předchozí fotografii.

Yann a Fabrice při kávě po obědě (tu jsem si s nimi nedal, jedna za den je moje maximum). Oba PM500 jsme důkladně otestovali. Bylo pozoruhodné, že veškerá elektronika uvnitř i toho hodně pomordovaného přístroje zůstala nepoškozena. Odpoledne dorazil z ProMagellanGPS v Carquefou i Gerard, který má na starosti kontrolu. S ním a s Ludovicem, šéfem Fabrice a ostatních spolupracovníků, jsme se dohodli na tom, že opravy PM500 budou moci být prováděny v Pardubicích. Což bylo hlavním cílem mé cesty. Zpět do Redonu mě po páté hodině odvezl Fabrice. A tak jsem měl ještě čas do hodně pozdního soumraku na západní polokouli ve středoevropském časovém pásmu si projít toto zajímavé městečko a pořídit spoustu dalších fotografií. A druhý den dopoledne pak i na prohlídku bretaňské metropole na Loire – Nantes. O tom snad někdy příště?